

MUKAYESE

bir pencere çizsem resmine,
açık bırakılmış bir kapı, dağın yükselişi
eşyalar gibi dolanmıyoruz ya boşlukta
delil göstermeden, gidip gelelim birbirimize

baktım ellerin üşümüş, pamuktan
avuçlarına tutuşturulmuş yıldız tanesi
sinmiş gözlerine denizin mevsim aşımı
başa dönüp ezberleyerek altı çizili göğü
ay ışığı, kapı komşumuz gir içeriye

ne sevgisiz ne yüksekte bir yer olsun
köşelerde gülüşü yüzlerimizin
bir gün geçecek bu kervanlar
alsın yerini bir söz, gurbet ağacı
seni her sabah dönecek yolcu diye

MENEVŞE

biri çıksa da bölse geceyi
insan ki yazgısına, kemik eğiminden
kaç asır, sorulmuştur
duvarda üşüyen kış resimleri

eliyle koymuş gibi uzaklara
sakladığın daha neyin var,
sen giderken geceydi, bilinmedi
dağların menekşeleri açmadı hâlâ